

Súd: Okresný súd Bratislava I
Spisová značka: 36Cb/39/2018
Identifikačné číslo súdneho spisu: 6118242670
Dátum vydania rozhodnutia: 19. 11. 2019
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Antónia Bednarčík
ECLI: ECLI:SK:OSBA1:2019:6118242670.4

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Okresný súd Bratislava I v Bratislave sudkyňou JUDr. Antóniou Bednarčík v právnej veci žalobcu: SPEEDLINES, s.r.o., so sídlom Nerudova 9, 040 01 Košice, IČO 36 608 548, zast. AZARIOVÁ & RUŽBAŠÁN Law firm s.r.o., so sídlom Kmeťova 26, 040 01 Košice, IČO: 47 237 406, proti žalovanému: KOOOPERATIVA poisťovňa, a.s. Vienna Insurance Group, so sídlom Štefanovičova 4, 816 23 Bratislava, IČO: 00 585 441, zast. JUDr. Felix Neupauer, advokát, Advokátska kancelária FELIX NEUPAUER & PARTNERS, so sídlom Dvořákovo nábřeží 8/A, 811 02 Bratislava, v konaní o zaplatenie 200,53 eur s príslušenstvom

rozhodol:

I. Žalovaný je p o v i n n ý zaplatiť žalobcovi
- sumu 200,53 eur,
a to všetko do 3 dní od právoplatnosti tohto rozsudku.

II. Súd v prevyšujúcej časti žalobu z a m i e t a.

III. Žalobcovi súd p r i z n á v a právo na náhradu trov konania vo výške 81,84 % voči žalovanému, pričom o výške náhrady trov konania žalobcu rozhodne súd prvej inštancie po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí, samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník.

o d ô v o d n e n i e :

1. Žalobca sa žalobou doručenou Okresnému súdu Banská Bystrica domáhal, aby žalovaný zaplatil žalobcovi sumu 200,53 eur spolu s úrokom z omeškania 5,00 % p.a. z predmetnej istiny od 27.10.2017 až do zaplatenia. Žalobu odôvodnil tým, že dňa 04.07.2017 došlo k dopravnej nehode, pri ktorej bola spôsobená škoda na motorovom vozidle MERCEDES-BENZ A180 CDI, EČV: C., ktoré v čase dopravnej nehody patrilo poškodenému: PhDr. Ľ. Z., bytom G. XXX/XX, XXX XX C. -C. (ďalej aj len ako „poškodená“). Škoda bola spôsobená vodičom iného motorového vozidla, ktoré bolo v čase škodovej udalosti poistené zmluvou o povinnom zmluvnom poistení motorového vozidla u žalovaného. Poškodená hneď po škodovej udalosti túto nahlásila v poisťovni u žalovaného, ktorý ju zaregistroval pod č. XXXXXXXXXXXX. Vzhľadom na poškodenie motorového vozidla MERCEDES-BENZ A180 CDI, EČV: C., v dôsledku poistnej udalosti č. XXXXXXXXXXXX si poškodená dala svoje motorové vozidlo opraviť v autoservise SPEEDLINES, s.r.o., sídlo: Nerudova 9, 040 01 Košice, IČO: 36 608 548. Náklady na opravu tohto motorového vozidla boli vo výške 1.418,77 eur. Táto suma bola následne uplatnená u žalovaného faktúrou č. 17/112. Poškodenej bolo Oznámením o poistnom plnení zo dňa 13.10.2017 oznámené, že dňa 11.10.2017 bolo ukončené šetrenie poistnej udalosti č. XXXXXXXXXXXX a bol jej predložený výpočet výšky poistného plnenia. Fakturovaná suma za opravu vozidla poškodeného z poistnej udalosti č. XXXXXXXXXXXX predstavuje sumu 1.418,77 eur. Suma priznaná a uhradená žalovaným však bola iba vo výške 1.218,24 eur. Celková nepriznaná suma je 200,53 eur. Táto nepriznaná suma vo výške 200,53 eur bola poškodenou postúpená na žalobcu, a to Zmluvou o postúpení pohľadávky zo dňa 14.11.2017.

Podľa vyjadrenia likvidátora k osobitostiam likvidácie: „Náklady na opravu priznané v zmysle AUDATEX s Nh max 16,67 € bez DPH“. Žalovaný v rámci výpočtu výšky plnenia vyplatil sumu 1.218,24 eur a krátil sumu 200,53 eur ako rozdiel medzi faktúrou a kalkuláciou. Skutočnosti, ktoré žalovaný v oznámení o vybavení poisťnej udalosti uviedol, nemajú zákonný ani zmluvný podklad, ich cieľom je iba účelovo sa vyhnúť vyplateniu celého poisťného plnenia, na ktoré má žalobca nárok. Poškodená z dopravnej nehody resp. žalobca, na ktorého bola pohľadávka postúpená, má priamy zákonný nárok voči žalovanému na poisťné plnenie z titulu povinného zmluvného poistenia motorového vozidla. Právo na poisťné plnenie vzniká už samotným vznikom škody a nie až opravou poškodeného motorového vozidla. Výška nároku na poskytnutie poisťného plnenia sa odvíja od výšky vzniknutej škody, žalobca žiada iba zaplatiť sumu za skutočne vykonanú a fakturovanú opravu. Skutočnou škodou v zmysle ustanovenia § 442 ods. 1 Občianskeho zákonníka je majetková ujma reprezentujúca majetkové hodnoty, ktoré bolo nutné vynaložiť, aby došlo k uvedeniu veci do pôvodného stavu, poprípade aby boli v peniazoch vyvážené dôsledky toho, že navrátenie do pôvodného stavu nebolo možné alebo účelné zabezpečiť hneď. Žalovaný je povinný uhradiť skutočnú škodu, ktorá vznikla poškodením motorového vozidla. Servis, tj. žalobca, pri oprave poškodeného motorového vozidla postupoval tak, aby motorové vozidlo bolo z technického a funkčného hľadiska rovnako prevádzky schopné ako pred škodovou udalosťou. Oprava bola prevedená účelne a smerovala len k odstráneniu následkov škodovej udalosti, jej cieľom a zmyslom bolo, aby poškodené motorové vozidlo spĺňalo rovnaké kvalitatívne, funkčné a estetické kritériá ako pred škodovou, resp. poisťnou udalosťou. Náklady na prácu a lakovanie, sa vypočítajú len s priznaním hodinovej sadzby účtovanej autoservisom (vrátane DPH), ktorá neprevyšuje sumu obvyklú v danom regióne opravcu pre konkrétnu značku a typ vozidla. V prípade, že bude hodinová sadzba účtovaná opravcom vyššia, potom poisťovníka hradí maximálnu hodinovú sadzbu obvyklú v danom regióne pre konkrétnu značku a typ vozidla. Pre porovnanie poukázal na cenník lakovacích a mechanických prác v regióne: MOTOR-CAR, s.r.o. Košice - Dopravná 5, Košice - 49,42 eur s DPH, MORIS Slovakia, Alejová 4, Košice - 49 eur s DPH. Žalobca si účtoval pri motorovom vozidle MERCEDES-BENZ A180 CDI normohodinu vo výške 40,00 eur bez DPH, resp. 48,00 eur s DPH za mechanické a lakovacie práce, čo je v porovnaní s ostatnými autoservisami porovnateľná alebo výhodnejšia a nižšia cena, preto považuje za nedôvodné, že nebola uznaná cena práce v plnej výške. Podľa praxe a usmernení EÚ, ak servis dodrží technologický postup daný výrobcom, či presnú špecifikáciu povolených náhradných dielov a náplní, nemôže byť návšteva servisu mimo servisnej siete výrobcu dôvodom k strate garancií, resp. spochybňovaniu kvality opráv a následne možným dôvodom krátenia poisťného plnenia. Na základe vyššie uvedeného si žalobca uplatňuje nárok na náhradu škody z poisťnej udalosti č. XXXXXXXXXXXX vo výške 200,53 eur s príslušenstvom, ktorý mu bol neoprávnene krátený. Žalobca požadoval úroky z meškania podľa § 517 ods. 1 a 2 zákona č. 40/1964 zb. Občianskeho zákonníka v rozhodnom znení (ďalej len „OZ“) a § 797 ods. 3 OZ. Žalovaný listom zo dňa 13.10.2017 oznámil, že dňa 11.10.2017 bolo ukončené šetrenie poisťnej udalosti č. XXXXXXXXXXXX. Keďže žalovaný nezaplatil riadne a včas, dostal sa do omeškania a žalobca si uplatňuje aj zákonný úrok z omeškania, a to 5,00 % úrok z omeškania ročne zo sumy 200,53 eur od 27.10.2017 do zaplatenia.

2. Okresný súd Banská Bystrica vydal dňa 14.03.2018 platobný rozkaz v navrhovanom znení, proti ktorému podal žalovaný dňa 05.04.2018 odpor. Podaný odpor žalovaný odôvodnil nasledovne. Žalovaný upozornil na § 132 CSP a náležitosti podanej žaloby, ktoré predmetná žaloba nespĺňa. Žalobca mal v žalobnom návrhu v časti opisu skutočností, z ktorých vyplýva uplatňovaný peňažný nárok, označiť a presne špecifikovať skutočnosti a dôkazy, o ktoré svoj návrh opiera. Žalobca pritom nešpecifikoval základné údaje - napr. o špecifikácii viníka, ktorý spôsobil škodovú udalosť, o priebehu škodovej udalosti a ďalších realizovaných úkonoch týkajúcich sa škodovej udalosti. V ďalšej časti konania namietal, že žalobca nie je aktívne vecne legitimovaný. Vzhľadom na uvádzaný skutkový stav (ktorý vychádza a súčasne potvrdzujú aj dôkazy predkladané žalobcom) vyplýva, že poškodený mal voči žalobcovi záväzok, ktorý spočíval v neuhradenej faktúre. Z uvedeného potom vyplýva, že poškodený predstavoval subjekt, ktorý bol dlžníkom žalobcu. Uvedené pritom potvrdzuje a preukazuje práve žalobcom predložená (v rámci predmetného súdneho konania) faktúra, v zmysle ktorej subjektom zaviazaným na plnenie bol práve poškodený. S poukazom na vyššie uvedené skutočnosti, ako aj na znenie ustanovenia § 524 OZ vyplýva, že nakoľko poškodený predstavoval dlžníka žalobcu, nemohol so žalobcom platne uzatvoriť zmluvu o postúpení pohľadávky. Uzatvorením predmetnej zmluvy nemohlo dôjsť k postúpeniu pohľadávky poškodeného na žalobcu (nakoľko uvedenú pohľadávku nikdy neuhradil a teda mu nikdy ako pohľadávka nevznikla), ale v uvedenom prípade by došlo k postúpeniu záväzku poškodeného, ktorý v zmysle vystavenej faktúry predstavuje práve pohľadávku žalobcu. Postúpením došlo medzi poškodeným ako postupcom a žalobcom ako postupníkom k

postúpeniu pohľadávky žalobcu, čo je v rozpore s ustanovením § 524 OZ. S poukazom na vyššie uvedenú argumentáciu viažucu sa k uzatvoreniu zmluvy o postúpení medzi poškodeným ako postupcom a žalobcom ako postupníkom tykajúcej sa nemožnosti uzatvorenia takéhoto zmluvného vzťahu, a to z dôvodu, že predmetom zmluvy bolo postúpenie pohľadávky zo strany poškodeného, ktorú žalobca ako veriteľ eviduje voči poškodenému ako dlžníkovi (t. j. neexistujúci predmet postúpenia) je takýto právny úkon podľa ustanovenia § 39 OZ absolútne neplatný. Okrem nemožnosti uzatvorenia takéhoto zmluvného typu z vyššie uvedených dôvodov, súčasne v predmetnej zmluve absentuje konkrétny prejav vôle poškodeného ako postupcu tykajúci sa postúpenia samotnej pohľadávky. V predloženej zmluve je pritom zo strany zmluvných strán uvedená len špecifikácia pohľadávky, ktorá následne je premietnutá v predmete samotnej zmluvy, avšak absentuje tu naplnenie samotného cieľa zmluvy o postúpení pohľadávok, ktorým je prejav vôle postupcu postúpiť pohľadávku (resp. jej časť). Uvedením predmetných skutočností (špecifikácia a predmet) nemôže byť nahradený samotný prejav vôle postupcu. Predmetný právny úkon nie je urobený úplne a určito, a preto je podľa § 37 OZ absolútne neplatný. Žalobca nepreukázal zaplatenie faktúry uplatňovaného nároku, v dôsledku čoho poškodenému nemohli vzniknúť náklady na opravu. Vo vzťahu k výške poskytnutého plnenia poukázal žalovaný na vyjadrenie likvidátora a kalkuláciu systému AUDATEX č. XXXXXXXXXX, teda plnenie zo strany žalovaného predstavuje maximálne možné a objektívne preukázané plnenie.

3. Žalobca v replike zo dňa 27.04.2018 uviedol k náležitostiam žaloby, že ak žaloba neobsahuje zákonom stanovené náležitosti alebo má vady, súd sa pokúsi o ich odstránenie. Na základe podanej žaloby, súd vydal platobný rozkaz, pričom nepovažoval za potrebné vyzývať žalobcu na doplnenie skutočností, ktorých absenciu žalovaný namieta. Pravdivé a úplne opísanie rozhodujúcich skutočností predstavuje samotný základ žaloby. Žalobca zrozumiteľne a určito opísal okolnosti, ktoré viedli k podaniu žaloby, teda skutkový stav. Tvrdenia, z ktorých má vyplynúť oprávnenosť uplatneného nároku - nároku na krátené poistné plnenie, sú jednoznačné a konkrétne, pričom nie je možné, dôjsť k zámene s iným skutkom. Škodová udalosť je v žalobe špecifikovaná dostatočne jasne, zrozumiteľne a bez možnosti omylu s inou škodovou udalosťou, keďže je v žalobe uvedené, kedy došlo k škodovej udalosti, aké motorové vozidlo bolo v jej dôsledku poškodené, aj pod akým číslom danú škodovú udalosť žalovaný zaregistroval. K aktívnej vecinej legitímácii upozornil, že pohľadávka, ktorej zaplatenie je predmetom sporu medzi žalobcom a žalovaným, a ktorá bola postúpená, predstavuje nárok vyplývajúci z poistného plnenia. Nárok uplatnený v tomto konaní vznikol krátením časti poistného plnenia, ktoré si uplatnil poistený, resp. žalobca, na základe uzatvorenej zmluvy o havarijnom poistení motorového vozidla so žalovaným. Žalovaný sa svojimi tvrdeniami opakovane pokúša odpútať pozornosť od základu nároku žalobcu, ktorý je jasný a preukázaný. Poukázal na výklad v publikácii s názvom Poistné zmluvy, Ing. Mgr. O., a Mgr. Š. na str. 1 tejto publikácie uvádzajú: „podstatou poistenia je prenos finančných dopadov rizika z jeho nositeľa na iný subjekt (poisťovňa). Úlohou poistenia je najmä prostredníctvom poistného plnenia zabezpečiť finančné prostriedky, ktoré slúžia na zmiernenie dopadov vzniknutej poistnej udalosti.“ Z podstaty poistenia teda nevyplýva, že by poistená mala najprv znášať finančné dopady rizika, ktoré si pre daný prípad poistila, preukázať tieto finančné dopady poisťovni a až tak ich preniesť na poisťovňu. Poistenie práve naopak slúži na to, aby subjekt odlišný od poisteného (poisťovňa) znášal tieto finančné dopady rizika, ktoré si poistil poistený a za ktoré v pravidelnom intervale uhrádza poisťovni poistné. Požiadavka žalovaného sa teda prieči samotnému princípu poistenia. Nárok na náhradu škody, resp. poistného plnenia, vzniká okamihom vzniku škody a neviaže sa na vykonanie opravy motorového vozidla, a teda nie je ani rozhodujúce v prípade navrátenia veci do predošlého stavu kto a ako (tj. platobné miesto) uhradí škodu. Právna skutočnosť, ktorá podmieňuje vznik nároku je vznik škodovej udalosti. Z vyššie uvedeného ustanovenia zákona teda nevyplýva, že by právo na náhradu škody alebo na poistné plnenie vzniklo až vtedy, keď poškodený preukáže poisťovateľovi finančné dopady rizika, t.j. doklad o úhrade nákladov vynaložených na uvedenie veci do stavu pred poistnou udalosťou. Pokiaľ by tomu tak bolo, zákonodarca by vyslovene takúto požiadavku precizoval v základnom hmotnoprávnom predpise súkromného práva - Občianskom zákonníku. Ak by poistení alebo poškodení z poistných udalostí museli najprv uhradiť náklady a tak žiadať preplatenie, poprel by sa základný význam a účel samotného poistenia. Dané vyplýva nie len z Občianskeho zákonníka, ale z celospoločenského záujmu a aj z logického, či systematického výkladu. Skutočnosť, že v zásade nie je potrebné preukazovať vynaloženie nákladov na uvedenie veci do stavu pred poistnou udalosťou ako predpoklad priznania plnenia poisťovne vyplýva aj z iných ustanovení Občianskeho zákonníka. Pokiaľ by teda mal zákonodarca v úmysle ako predpoklad priznania poistného plnenia splnenie povinnosti poisteného predložiť doklad o tom, že náklady na uvedenie veci do stavu pred poistnou udalosťou poistený vynaložil, výslovne by túto požiadavku uviedol v zákone, obdobne ako v prípade ustanovenia § 449 odsek 3 OZ a § 810 OZ.

Doposiaľ ani z praxe samotnej poisťovne nevyplýva, že by k likvidácii poisťovnej udalosti od svojich klientov - poistených alebo poškodených vyžadovala predkladanie dokladov o úhrade faktúry za opravu vozidla. Žalovaný sám veľmi dobre vie, že takáto požiadavka nemá oporu v zákone, a preto predkladanie takýchto dokladov ani nevyžaduje od svojich klientov - poistených pri likvidácii poisťovných udalostí. Taktiež žalovaný už v predmetných prípadoch čiastočne plnil (na základe oznámenia o poistnom plnení zo dňa 13.10.2017) pričom nevyžadoval doklad o úhrade faktúry za opravu, preto považuje námietku žalovaného bez právneho alebo skutkového významu. Z vyššie uvedeného je teda zrejmé, že výklad, ktorým žalovaný dospel k záveru, že poškodený je dlžníkom žalobcu, je nesprávny, bez opory v zákone, dokonca je to taký právny názor, ktorý popiera logicky, spravodlivý výklad právnych predpisov a aj samotnú prax poisťovní v obdobných konaniach. V tejto súvislosti opätovne poukázal aj na skutočnosť, keď žalovaný časť nároku na poistné plnenie už poškodenému, resp. žalobcovi poukázal, a skutočnosť, že poškodený pohľadávky-faktúry „nikdy neuhradil“ nepovažoval za rozporuplnú, resp. takú, ktorá by zakladala neplatnosť nároku na vyplatenie poistného plnenia. K námietke o neplatnosti zmluvy o postúpení pohľadávky sa žalobca vyjadril tak, že postupca postúpil na žalobcu nárok na poistné plnenie z poisťovnej udalosti. Ako sme už vyššie uviedli, nárok na náhradu škody, resp. poistného plnenia, vzniká okamihom škodovej/poisťovnej udalosti. Účelom postúpenia pohľadávky je, aby došlo k zmene veriteľa, nie aby nastala zmena v obsahu postúpenej pohľadávky, čo by mohlo zhoršiť právne postavenie dlžníka. Ustanovenie § 525 ods. 1 taxatívne vymedzuje pohľadávky, ktoré nemožno postúpiť, pričom nárok na poistné plnenie, ktoré majú povahu peňažnej pohľadávky, tam uvedený nie je, tj. je možné ho platne postúpiť. Obsahom pohľadávky na peňažné plnenie je totiž povinnosť dlžníka plniť v peniazoch a právo veriteľa požadovať peňažné plnenie. Postúpením peňažnej pohľadávky sa postavenie dlžníka nezhoršuje. Zmena veriteľa peňažnej pohľadávky teda nemá vplyv na obsah pohľadávky. Postúpením (cesiou) na základe písomnej zmluvy prechádza pohľadávka z doterajšieho veriteľa (postupcu) na nového veriteľa (postupníka) v tom stave, v akom v okamihu postúpenia existovala, a to spolu s jej príslušenstvom a všetkými právami s ňou spojenými. Samotné postúpenie nespočíva len v jednoduchom prevode pohľadávky, ale práve v zmene záväzku spôsobujúcej zámenu v osobe oprávneného (veriteľa). Pri tejto zmene totiž postupník ako nový veriteľ nadobúda spolu s postúpenou pohľadávkou aj legitimáciu na jej uplatnenie a vymoženie cestou súdu. Postúpenie pohľadávky je vlastne osobitným prípadom právneho nástupníctva (sukcesie), pri ktorom právny nástupca - postupník (nový veriteľ), nadobúda od právneho predchodcu - postupcu (pôvodného veriteľa), všetky prevádzané práva (creditor posterior in prioris creditoris locum succedit). V predmetnom prípade poškodený z jasne špecifikovanej škodovej, resp. poisťovnej udalosti, tj. veriteľ, postúpil svoju pohľadávku voči žalovanému, ktorá mu mala byť vyplatená žalovaným z titulu nároku na poistné plnenie, na postupníka, tj. žalobcu, aby priamo žalobca mohol vymáhať neuhradenú pohľadávku od žalovaného. Odmena za postúpenie bola predmetom osobitnej dohody. Takýto postup je v právnej praxi bežný a súdmi akceptovateľný. Samotné postúpenie nespočíva len v jednoduchom prevode pohľadávky, ale práve v zmene záväzku spôsobujúcej zámenu v osobe oprávneného (veriteľa). Zároveň na postúpenie je spôsobilá aj pohľadávka, ktorej existencia je sporná alebo pohľadávka, ktorej vznik je viazaný na splnenie podmienky. Na platnosť zmluvy o postúpení pohľadávky sa nevyžaduje súhlas dlžníka, tj. žalovaného, keďže zmena v osobe veriteľa sa netýka jeho oprávnení a povinností vyplývajúcich pre neho zo záväzku. Poukázal aj na skutočnosť, že v aplikačnej praxi je nevyhnutné aplikovať aj princíp preferencie platnosti právnych úkonov. Právne úkony sa uskutočňujú s jednoznačným zámerom vyvolať riadne právne účinky, čo možno vyjadriť aj tým spôsobom, že za bežných okolností nikto nerobí právny úkon s úmyslom, aby bol tento úkon neplatný. Neplatnosť právneho úkonu je reštriktívnou výnimkou, ku ktorej možno interpretačné dospieť iba v prípade, ak konkrétny úkon za žiadnych okolností neobstojí ako platný. Na podporu tejto argumentácie upozornil na nasledovnú judikatúru v súvislosti s posudzovaním platnosti zmlúv a ich výkladom: „Požiadavka určitosti zmluvy o postúpení pohľadávok je naplnená tiež v prípade, ak je súhrn postupovaných pohľadávok označený osobou dlžníka a právnym dôvodom vzniku, bez toho aby postupované pohľadávky museli byť v postúpenej zmluve výslovne jednotlivo identifikované (R (ČR) 27/2008)“. Ak nemá postupiteľ voči dlžníkovi v dobe postúpenia inú pohľadávku alebo iné pohľadávky s predmetom plnenia rovnakého druhu ako u postupovanej pohľadávky (teda iné pohľadávky zameniteľnej s postupovanou pohľadávkou), potom platí, že postupovaná pohľadávka je v zmluve o postúpení pohľadávky dostatočne určito identifikovaná i vtedy, ak ju vymedzuje len údaj o osobe dlžníka a predmetu plnenia (rozhodnutie Najvyššieho súdu ČR, sp.zn. 29 Odo 775/2004). Predmetom zmluvy o postúpení pohľadávok sú pohľadávky, ktoré musia byť individualizované takým spôsobom, ktorý ich dostatočne identifikuje a súčasne vylučuje ich zámenu s inými pohľadávkami, ktorých veriteľom síce rovnako môže byť postupca, avšak tieto nemajú byť zmluvou postúpené na postupníka. Postúpenie pohľadávky (cesia) spočíva v tom, že na základe zmluvy uzavretej medzi doterajším veriteľom (postupcom) a treťou

osobou (postupníkom) postúpi pôvodný veriteľ svoju pohľadávku proti dlžníkovi novému veriteľovi, a to buď za odplatu alebo bezodplatne. Postupník sa stane novým veriteľom postúpenej pohľadávky. V okolnostiach prípadu je podľa záveru ústavného súdu vylúčené nazerať na vec spôsobom, ako učinil krajský súd v napadnutom potvrdzujúcom rozsudku. Racionálne uvažovanie totiž nemôže viesť k záveru, že za situácie, keď postupca (správca), postupník (sťažovateľka) a súčasne dlžník (žalovaná) nemajú žiadnu pochybnosť o tom, aké pohľadávky, z akého právneho dôvodu a v akej výške boli predmetom zmluvy o postúpení pohľadávky, do týchto právnych vzťahov vstúpi krajský súd, ktorý prednesie svoju vlastnú predstavu o tom, či je zmluva v jej predmete dostatočne určitá. Prehnané formalistické požiadavky všeobecného súdu na formuláciu predmetu zmluvy sú ústavne neakceptovateľné. Úloha všeobecného súdu pri hľadaní riešenia súdnej právnej veci a interpretácii relevantných právnych úkonov totiž nespočíva vo „vyhľadávaní“ dôvodov neurčitosti predmetu zmluvy (prípadne iných dôvodov jeho neplatnosti), ale v poskytnutí súdnej ochrany účastníkom občianskeho súdneho konania. Táto má byť založená okrem iného aj na zohľadnení a plnej aplikácii všetkých zákonných kritérií platných pre výklad právnych úkonov a súčasnej preferencii výkladu v prospech platnosti, a nie neplatnosti právneho úkonu (nález Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. I. ÚS 640/2014 z 1. apríla 2015). „Pri postúpení práv a povinností zo zmluvy, ktorá sa už pred postúpením čiastočne plnila, je prirodzené, že na jej základe dochádza k postúpeniu (prechodu) len tých práv a povinností, ktoré z nej v čase prechodu ešte vyplývajú. Nemôže sa dotýkať práv a povinností, ktoré už boli konzumované, pretože ich už povinná strana splnila (rozsudok Najvyššieho súdu SR sp.zn. 1 M Obdo V 6/2006)“. Na základe uvedeného, považuje predmetné tvrdenia žalovaného, ako aj námietku aktívnej legitimácie žalobcu, za irelevantné. Žalovaný v podanom odpore len poukázal na odôvodnenie krátenia uvedené v oznámení o poistnom plnení zo dňa 13.10.2017 a dodal, že: „plnenie zo strany žalovaného predstavuje maximálne možné a objektívne preukázané plnenie, ktoré bolo poskytnuté žalobcovi a akékoľvek ďalšie nároky žalobcu sú nepreukázané, neoprávnené a nedôvodné“, avšak bez akéhokoľvek bližšieho zdôvodnenia alebo poskytnutia dôkazu o správnosti postupu žalovaného. Svoje tvrdenia neoprel o žiadnu relevantnú obranu či použitie prostriedkov aktívnej procesnej obrany čo do podstaty krátenia nároku žalobcu, resp. jeho právnych predchodcov. Žalobca má za to, že žalovaný vo svojom odpore nijako nereagoval na skutočnosť uvedenú žalobcom v návrhu na vydanie platobného rozkazu a nevedel o skutočnosti, ktoré by sponchýbnili žalobcom uplatnený nárok čo do základu aj výšky. Žalovaný takisto nevedel o žiadny relevantný dôvod, pre ktorý by žalobca nemal právo na uplatnený nárok a ani neuplatnil prostriedky procesnej obrany včas. Žalobca dôvodnosť svojej žaloby riadne preukázal listinnými dôkazmi, ktoré boli prílohou žalobného návrhu a žalovaný neuniesol dôkazné bremeno, nakoľko nevedel o žiadny (právny) dôvod, pre ktorý by žalobca nemal právo na uplatnený nárok. Žalovaný v podanom odpore teda nijak nevyvrátil žalobcom uplatnený nárok na poistné plnenie uvedený v návrhu na vydanie platobného rozkazu. Žalovaný zákonnosť svojho postupu - krátenie poistného plnenia, nepreukázal. Poistiteľ môže právo zníženia plnenia uplatniť, len ak sú splnené zákonné a zmluvné podmienky, pričom dôkazné bremeno o príčinnej súvislosti medzi porušením povinností a škody vzniknutej poistiteľovi nesplnením povinností je na poistiteľovi, tj. žalovanom. Žalobca, resp. poistená dostatočne preukázala výšku svojho nároku a predložili faktúru za opravu poškodeného motorového vozidla, no napriek tomu im bolo poistné plnenie krátené, čo je v rozpore so zákonom. Poisteným bolo krátené poistné plnenie, a to napriek tomu, že ani vedome neporušili svoje povinnosti. Ak žalovaný tvrdí, že krátenie bolo dôvodné, resp. ak neakceptuje predložené faktúry, a aj vzhľadom na skutočnosť, že žalovaný je subjektom, ktorý má zo zákona vykonávať šetrenie, musí svoje tvrdenia relevantne preukázať a zdôvodniť. Obrana žalovaného je iba v teoretickej a nepodloženej rovine tvrdenia a žalovaný v tomto ohľade neuniesol dôkazné bremeno. Žalovaný nie je oprávnený krátiť poistné plnenie iba s poukazom na svoj subjektívny názor, že krátenie je dôvodné. Z predloženej kalkulácie opráv č. XXXXXXXXXXXX zo dňa 06.07.2017 len vyplýva, že žalovaný určil normohodinu 16,67 eur, ale ako dospel k danému záveru, to už nevedel. V danom prípade kalkulácia žalovaného nie je objektívnym nástrojom pre výpočet výšky opravy, likvidátor má možnosť zasahovať a vstupovať do jednotlivých výpočtov, nakoľko môže vkladať a vybrať rôzne parametre (napr. výška normohodiny, lakovacia konštanta, najlacnejšie (originálne) náhradné diely, ktoré sú ponúkané od rôznych predajcov náhradných dielov v rámci SR, napr. jeden diel od predajcu z Prešova druhý od predajcu zo Žiliny, ďalší od dodávateľa v Námestove, a to v jednej kalkulácii). Kalkulácia má slúžiť ako pomôcka, nemá to byť však určujúci a nevyhnutne rozhodujúci podklad pre výpočet poistného plnenia. Zároveň upozornil, že napr. časové normy na servisné úkony sú síce výrobcom odporúčané, ale nie sú záväzné či dané zákonom, ale závisia aj od konkrétneho prípadu a stavu vozidla. Taktiež dal do pozornosti, že žalovaný do kalkulácie, ktorá bola podkladom pre výpočet poistného plnenia žalovaného, zasahoval, keď pri viacerých prácach uvedených v predmetnej kalkulácii je v časti časové jednotky (ČJ) znak *, a to napr. na strane 2 v časti „kryt nárazníka P opraviť- 2 /TR/- 47ČJ, „tmelenie lak povrchu -

107ČJ/, t.j. rozsah prác uvedený v kalkulácii žalovaného nie je podľa noriem stanovených výrobcom pre príslušnú značku a typ motorového vozidla, ale závisí od svojvôle likvidátora, ktorý v daných prípadoch mohol dať viac či menej normohodín, avšak bez nadväznosti na skutočne potrebný čas opravy. Žalovaný použil rovnaký program na kalkuláciu opráv ako žalobca. Ak žalobca použil na kalkuláciu nákladov na opravu rovnaký program ako žalovaný, tak kalkulácie by mali byť rovnaké, preto žalobcovi nie je zrejmé, prečo došlo zo strany žalovaného ku kráteniu poistného plnenia.

4. Predmetná vec bola postúpená tunajšiemu súdu dňa 07.05.2018. Žalovaný sa následne vyjadril v duplike doručenej súdu dňa 28.11.2018, v ktorej poukázal na § 132 CSP a doplnil, že žalobca mal už v samotnej žalobe označiť a presne špecifikovať skutočnosti a dôkazy, o ktoré svoju žalobu opiera. Žalobca pritom nešpecifikoval základné údaje - napr. o priebehu škodovej udalosti. Žalobca údaje o týchto podstatných náležitostiach neuviedol, niektoré síce vyplývajú z príloh, čo však absolútne nie je vzhľadom na znenie ustanovenia § 132 ods. 2 CSP postačujúce. Opätovne poukázal, že poškodený mal voči žalobcovi záväzok, ktorý spočíval v neuhradenej faktúre. Zdôraznil, že predmetná faktúra bola vystavená žalobcom voči poškodenému a nie voči žalovanému a už vôbec nie zo strany poškodeného voči žalovanému. V zmysle predloženej zmluvy o postúpení pohľadávky pritom vyplýva, že poškodený plánoval postúpiť na žalobcu pohľadávku, ktorá vznikla z neuhradenia vystavenej faktúry. Z uvedeného potom vyplýva, že poškodený postúpil tzv. pohľadávku, ktorú mal voči žalovanému, ktorá však vyplýva z jeho záväzku voči žalobcovi, čo v konečnom dôsledku znamená, že postúpil pohľadávku, ktorá predstavuje jeho záväzok a nie pohľadávku, čo je v rozpore s ustanovením § 524 ods. 1 OZ. Z uvedeného potom vyplýva, že žalobca nemôže predstavovať aktívne vecne legitimovaný subjekt. V zmluve o postúpení pohľadávky absentuje konkrétny prejav vôle poškodeného ako postupcu, týkajúci sa postúpenia samotnej pohľadávky na žalobcu. Zo strany zmluvných strán je uvedená len špecifikácia pohľadávky, ktorá následne je premietnutá v predmete samotnej zmluvy, avšak absentuje tu naplnenie samotného cieľa zmluvy o postúpení pohľadávok, ktorým je prejav vôle postupcu na postúpenie pohľadávky. Rozpornosť týkajúca sa predmetu postúpenia, spočívajúca v skutočnosti, že z textu samotného postúpenia vyplýva, že poškodený postupuje svoju pohľadávku, pričom z obsahu zmluvy vyplýva, že táto pohľadávka predstavuje záväzok poškodeného vyplývajúci z faktúry, pričom uvedené skutočnosti zakladajú absolútnu neplatnosť predmetného právneho úkonu dokladoval aj predloženými rozhodnutiami súdov, ako napr. rozsudkom Najvyššieho súdu ČR zo dňa 22.06.2000 sp. zn. 33 Cdo 1527/99, v ktorom je objasnený názor súdu na výklad pojmu neurčitý úkon tak, že ide o prípady, keď úplne chýba určitá vôľa, ako aj v prípade, keď nie je obsah prejavenej vôle účastníka jednoznačný a výklad pojmu nezrozumiteľný úkon ako taký stav, ak z dôvodu vadného sprostredkovania svojej vôle (napr. sprostredkovaním tejto vôle v texte písomnej zmluvy) je jeho vôľa nejasná. Podobné závery možno nájsť aj novšom judikáte toho istého súdu, na ktoré žalovaný odkázal (rozsudok Najvyššieho súdu ČR zo dňa 02.06.2014, sp. zn. 23 Cdo 879/2014).

5. Na pojednávaní dňa 25.10.2019 strany zopakovali rozhodné skutkové tvrdenia a okolnosti vzťahujúce sa na predmetnú vec. Žalovaný namietal, že z vyjadrenia žalobcu v replike nie je zrejmé, či si uplatňuje plnenie z havarijnej zmluvy alebo povinného zmluvného poistenia. V tejto súvislosti uviedol, že žalobca nepreukázal úhradu faktúry. Žalovaný upozornil na rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky zo dňa 22.11.2018, sp. zn. 3 Cdo 147/2018 a z uvedeného dôvodu rozporoval úroky z omeškania pri nároku z povinného zmluvného poistenia. Žalobca reagoval tým, že jednak si nárok na náhradu úrokov z omeškania uplatnil podľa § 517 OZ v spojení s § 797 ods. 3 OZ, jednak upozornil, že žalovaný nesplnil ani svoju nepeňažnú povinnosť, keď neukončil šetrenie škodovej udalosti včas, a to v trojmesačnej lehote. Z oznámenia o poistnom plnení vyplýva, že škodová udalosť bola poisťovni nahlásená dňa 05.07.2017, avšak žalovaný ukončil šetrenie až dňa 11.10.2017. V nadväznosti na uvedené žalovaný predložil súdu listinný dôkaz-uplatnenie nároku na náhradu škody, ktorý bol zo strany poškodenej do poisťovne podaný až dňa 27.09.2017, z čoho vyplýva, že lehota na skončenie šetrenia škodovej udalosti bola splnená. Žalobca uvedený dôkaz namietal ako podaný oneskorene, keďže žalovaný bol zaviazaný v rámci sudcovskej koncentrácie konania predkladať dôkazy procesnej obrany včas.

6. Súd vykonal dokazovanie listinnými dôkazmi doloženými v spise a ustálil nasledovný skutkový stav.

7. Z faktúry č. 17/112 vystavenej žalobcom pre poškodenú za opravu poškodeného motorového vozidla Mercedes-Benz vyplýva celková suma 1.418,77 eur (s DPH) za opravu vozidla podľa kalkulácie zo dňa 19.09.2017. Z kalkulácie zo systému Audatex č. XXXXXXXXXXXX vyplývajú náklady na opravu 1.418,77

eur, pričom cena práce v triede 1 (8 ČJ) a 2 (31 ČJ) je určená vo výške 40 eur na hodinu (bez DPH) v celkovej sume 130 eur bez DPH (12 ČJ- 1 hod.).

8. Z kalkulácie žalovaného zo systému Audatex zo dňa 06.07.2017 vyplývajú celkové náklady na opravu poškodeného motorového vozidla vo výške 450,31 eur. Z výsledkov za mzdu za prácu v triede (5 ČJ) a v triede 2 (27 ČJ) vyplýva cena za prácu vo výške 16,67 eur na normohodinu, v celkovej sume 44,46 eur bez DPH.

9. Z oznámenia o poistnom plnení zo dňa 13.10.2017 vyplýva, že žalovaný ukončil šetrenie poistnej udalosti dňa 11.10.2017 a uznal náklady na opravu motorového vozidla v zmysle kalkulácie Audatex vo výške 1.218,24 eur s Nh max 16,67 eur bez DPH. Za nelikvidnú položku považoval žalovaný sumu vo výške 200,53 eur, ktoré neuznal. Z oznámenia vyplýva, že škodová udalosť bola hlásená dňa 05.07.2017.

10. Z uplatnenia nároku na náhradu škody poškodenej L. Z. vyplýva, že dňa 04.07.2017 vodič O. L. pri odbočovaní prešiel do jazdného pruhu poškodenej, kde došlo k stretu oboch vozidiel. Predmetné uplatnenie nároku na náhradu škody bolo doručené žalovanému dňa 27.09.2017.

11. Zo zmluvy o postúpení časti pohľadávky vo výške 200,53 eur poistená PhDr. L. Z. ako postupca postúpil na žalobcu ako postupníka uvedenú pohľadávku voči žalovanému ako dlžníkovi dňa 14.11.2017. V čl. I bod 1 zmluvné strany špecifikovali pohľadávku, keď poistená ako postupca prehlásil, že má voči žalovanému ako dlžníkovi pohľadávku, ktorá vznikla z dôvodu poistnej udalosti č. XXXXXXXXXXXX zo dňa 04.07.2017, v dôsledku ktorej došlo k poškodeniu motorového vozidla Mercedes-Benz A 180 CDI, EČV: C.. Predmetná suma bola u dlžníka uplatnená faktúrou č. 17/112 a z časti vo výške 1.218,24 eur priznaná a uhradená. V čl. I bode 2 zmluvy si strany vymienili, že predmetom tejto zmluvy je postúpenie nezaplatenej časti pohľadávky vo výške 200,53 eur, čo predstavuje rozdiel medzi fakturovanou sumou a škodou už vyplatenou spoločnosťou žalovaného a jej príslušenstva. Odmena za postúpenie je dohodnutá v osobitnej dohode. V čl. III bod 3 a 4 zmluvné strany prehlásili, že táto zmluva bola uzavretá slobodne a vážne, bez právneho a skutkového omylu, nie v tiesni za nápadne nevýhodných podmienok. Zmluvné strany si zmluvu pred podpisom dôkladne prečítali, prehlasujú, že vyjadruje ich skutočnú, slobodnú a vážnu vôľu, jej obsahu porozumeli a na znak súhlasu ju podpisujú.

12. Súd sa v rámci dokazovania oboznámil aj s ďalšími dôkazmi predloženými v konaní, ako napr. s cenníkmi iných servisov, s kategorizáciou vozidiel a s písomnými a ústnymi prednesmi strán.

13. Súd vec právne posúdil podľa nasledujúcich ustanovení:

14. Podľa § 132 ods. 1 Civilného sporového poriadku (ďalej len „CSP“) v žalobe sa okrem všeobecných náležitostí podania uvedie označenie strán, pravdivé a úplné opísanie rozhodujúcich skutočností, označenie dôkazov na ich preukázanie a žalobný návrh.

15. Podľa § 150 ods. 1, ods. 2 CSP strany majú povinnosť pravdivo a úplne uvádzať podstatné a rozhodujúce skutkové tvrdenia týkajúce sa sporu. Na zistenie podstatných a rozhodujúcich skutočností môže súd strany požiadať o ďalšie skutkové tvrdenia.

16. Podľa § 151 ods. 1, ods. 2 CSP skutkové tvrdenia strany, ktoré protistrana výslovne nepoprela, sa považujú za nesporné. Ak strana poprie skutkové tvrdenia, ktoré sa týkajú jej konania alebo vnímania, uvedie vlastné tvrdenia o predmetných skutkových okolnostiach, inak je popretie neúčinné.

17. Podľa § 153 ods. 1, 2 a 3 CSP strany sú povinné uplatniť prostriedky procesného útoku a prostriedky procesnej obrany včas. Prostriedky procesného útoku a prostriedky procesnej obrany nie sú uplatnené včas, ak ich strana mohla predložiť už skôr, ak by konala starostlivo so zreteľom na rýchlosť a hospodárnosť konania. Na prostriedky procesného útoku a prostriedky procesnej obrany, ktoré strana nepredložila včas, nemusí súd prihliadať, najmä ak by to vyžadovalo nariadenie ďalšieho pojednávania alebo vykonanie ďalších úkonov súdu. Ak súd na prostriedky procesného útoku alebo prostriedky procesnej obrany neprihliadne, uvedie to v odôvodnení rozhodnutia vo veci samej

18. Podľa § 191 ods. 1 CSP dôkazy súd hodnotí podľa svojej úvahy, a to každý dôkaz jednotlivo a všetky dôkazy v ich vzájomnej súvislosti; pritom starostlivo prihliada na všetko, čo vyšlo počas konania najavo.

19. Podľa § 215 ods. 1 CSP súd rozhodne na základe zisteného skutkového stavu.

20. Podľa § 215 ods. 2 CSP skutkový stav sa zisťuje procesným postupom podľa tohto zákona.

21. Podľa § 218 ods. 1 CSP obsah rozhodnutia vo veci samej vysloví súd vo výroku rozsudku. Vo výroku rozhodne tiež o nároku na náhradu trov konania, ak sa o ňom nerozhoduje samostatne.

22. Podľa § 4 ods. 1 zákona č. 381/2001 Z.z. o povinnom zmluvnom poistení zodpovednosti za škodu spôsobenú prevádzkou motorového vozidla a o zmene a doplnení niektorých zákonov (ďalej aj „zákon o PZP“) poistenie zodpovednosti sa vzťahuje na každého, kto zodpovedá za škodu spôsobenú prevádzkou motorového vozidla uvedeného v poisťovnej zmluve.

23. Podľa § 4 ods. 4 zákona o PZP poistený má právo, aby poisťovateľ za neho poskytol poškodenému poistné plnenie v rozsahu podľa odseku 2, ak ku škodovej udalosti, pri ktorej táto škoda vznikla a za ktorú poistený zodpovedá, došlo v čase trvania poistenia zodpovednosti, ak tento zákon neustanovuje inak.

24. Podľa § 15 ods. 1 zákona o PZP náhradu škody uhrádza poisťovateľ poškodenému. Poškodený je oprávnený uplatniť svoj nárok na náhradu škody priamo proti poisťovateľovi a je povinný tento nárok preukázať.

25. Podľa § 420 ods. 1, 3 OZ každý zodpovedá za škodu, ktorú spôsobil porušením právnej povinnosti. Zodpovednosti sa zbaví ten, kto preukáže, že škodu nezavinil.

26. Podľa § 427 ods. 1 OZ fyzické a právnické osoby vykonávajúce dopravu zodpovedajú za škodu vyvolanú osobitnou povahou tejto prevádzky.

27. Podľa § 427 ods. 2 OZ rovnako zodpovedá aj iný prevádzateľ motorového vozidla, motorového plavidla, ako aj prevádzateľ lietadla.

28. Podľa § 428 OZ svojej zodpovednosti sa nemôže prevádzateľ zbaviť, ak bola škoda spôsobená okolnosťami, ktoré majú pôvod v prevádzke. Inak sa zodpovednosti zbaví, len ak preukáže, že sa škode nemohlo zabrániť ani pri vynaložení všetkého úsilia, ktoré možno požadovať.

29. Podľa § 442 ods. 1, ods. 2, ods. 3 OZ uhrádza sa skutočná škoda a to, čo poškodenému ušlo (ušlý zisk). Pri škode spôsobenej niektorým trestným činom korupcie sa uhrádza aj nemajetková ujma v peniazoch. Škoda sa uhrádza v peniazoch; ak však o to poškodený požiada a ak je to možné a účelné, uhrádza sa škoda uvedením do predošlého stavu.

30. Podľa § 524 ods. 1 a 2 OZ veriteľ môže svoju pohľadávku aj bez súhlasu dlžníka postúpiť písomnou zmluvou inému. S postúpenou pohľadávkou prechádza aj jej príslušenstvo a všetky práva s ňou spojené.

31. Podľa § 525 OZ ods. 1 postúpiť nemožno pohľadávku, ktorá zaniká najneskôr smrťou veriteľa alebo ktorej obsah by sa zmenou veriteľa zmenil. Postúpiť nemožno ani pohľadávku, pokiaľ nemôže byť postihnutá výkonom rozhodnutia.

32. Podľa § 525 ods. 2 OZ nemožno postúpiť pohľadávku, ak by postúpenie odporovalo zákonu alebo dohode s dlžníkom.

33. Žalobca sa podanou žalobou domáha náhrady škody, ktorá mu vznikla na poškodenom motorovom vozidle Mercedes-Benz, A trieda, EČV C. v dôsledku prevádzky motorového vozidla Fiat Punto, EČV:C., v danom čase povinne zmluvne poisteným u žalovaného, ktoré vynaložil na opravu poškodeného motorového vozidla v celkovej sume 1.418,77 eur z rozdielu nepriznaného žalovaným na opravu vo výške 200,53 eur. Náhradu škody si žalobca uplatnil u žalovaného listom doručeným žalovanému dňa 27.09.2017.

34. V konaní nebolo sporné, že dopravná nehoda sa stala dňa 04.07.2017, keď v dôsledku prevádzky motorového vozidla Fiat Punto, EČV: C. bolo poškodené motorové vozidlo Mercedes-Benz triedy A, EČV C., ktoré patrilo poškodenej PhDr. L. Z.. Predmetné motorové vozidlo, ktoré spôsobilo škodu, bolo povinne zmluvne poistené u žalovaného. Sporným nebola ani tá skutočnosť, že v nadväznosti na vykonanie opravy poškodeného motorového vozidla značky Mercedes-Benz, EČV C. v servise u žalobcu boli náklady vyčíslené vo výške 1.418,77 eur. Predmetná škodová udalosť bola nahlásená u žalovaného dňa 05.07.2017. Poškodená si uplatnila nárok na náhradu škody u žalovaného dňa 27.07.2017. Oznámením o poistnom plnení žalovaný ukončil šetrenie poistnej udalosti dňa 11.10.2017 tak, že priznal poistné plnenie vo výške 1.218,24 eur. Rovnako nebolo sporným, že žalovaný nepriznal poškodenej náklady na opravu vo výške 200,53 eur v zmysle kalkulácie Audatex, keď uznal len náklady na prácu s normohodinou maximálne vo výške 16,67 eur bez DPH.

35. Spornou bola v konaní aktívna vecná legitímácia v súvislosti s postúpením pohľadávky poškodeného na žalobcu. Žalovaný ďalej namietal absolútnu neplatnosť zmluvy o postúpení pohľadávky, ako aj nesplnenie základných náležitostí žaloby podľa § 132 CSP, ako aj primeranosť nákladov, keď uznal len cenu prác vo výške 16,67 eur na 1 Nh. Sporným bolo preukázanie zaplatenie faktúry uplatňovaného nároku, v dôsledku čoho podľa názoru žalovaného nemohli poškodenému vzniknúť náklady na opravu. Právnu argumentáciu žalovaný doplnil na pojednávaní aj námietkou nemožnosti uplatňovania úrokov z omeškania v prípade ukončenia šetrenia poistnej udalosti včas s poukazom na rozhodnutie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 3 Cdo 145/2017. V prípade týchto námietok je nutné konštatovať, že nejde o skutkové tvrdenia, na ktoré by sa vzťahovala sudcovská koncentrácia a súd sa s týmito právnymi argumentami zaoberal v predmetnom rozhodnutí. Skutkovým tvrdením, ktoré však žalovaný uplatnil počas konania v priebehu pojednávania a ktoré žalobca namietal ako uplatnené oneskorene v rámci sudcovskej koncentrácie konania, bolo skutkové tvrdenie týkajúce sa predloženého listinného dôkazu-uplatnenia nároku na náhradu škody. V tejto súvislosti súd upozorňuje na § 153 ods. 2 CSP, v zmysle ktorého na prostriedky procesného útoku a prostriedky procesnej obrany, ktoré strana nepredložila včas, nemusí súd prihliadnuť, najmä ak by to vyžadovalo nariadenie ďalšieho pojednávania alebo vykonanie ďalších úkonov súdu. Uvedené skutkové tvrdenie žalovaný v konaní aplikoval v nadväznosti na nové tvrdenie žalobcu, ktoré žalobca použil po upozornení na citovaný rozsudok najvyššieho súdu, že žalovaný nesplnil ani svoju nepeňažnú povinnosť, keď neukončil šetrenie škodovej udalosti včas v trojmesačnej lehote. Z oznámenia o poistnom plnení vyplýva, že škodová udalosť bola poistovní nahlásená dňa 05.07.2017, avšak žalovaný ukončil šetrenie dňa 11.10.2017. S ohľadom na uvedené, súd prihliadal na tieto skutkové tvrdenia a vysporiadal sa s nimi v odôvodnení predmetného rozsudku.

36. Žalovaný celú svoju obranu postavil na nasledovných argumentoch, s ktorými sa súd v rámci posúdenia predmetnej veci zaoberal. Súd v prvom rade skúmal námietku aktívnej vecnej legitímácie žalobcu s ohľadom na uzatvorenú zmluvu o postúpení pohľadávky a námietku žalovaného, že predmetná zmluva je absolútne neplatná, a preto na strane žalobcu ani nemohla vzniknúť pohľadávka.

37. Aktívnu vecnou legitímáciou sa rozumie také hmotnoprávne postavenie, z ktorého vyplýva subjektu - žalobcovi ním uplatňované právo (nárok), respektíve mu vyplýva procesné právo si tento hmotnoprávny nárok uplatňovať. Preskúvanie vecnej legitímácie, či už aktívnej (existencia tvrdeného práva na strane žalobcu), alebo pasívnej (existencia tvrdenej povinnosti na strane žalovaného) je imanentnou súčasťou každého súdneho konania. Súd vecnú legitímáciu skúma vždy aj bez návrhu a aj v prípade, že ju žiadna zo strán konania nenamieta. To, že sa súd výslovne k vecnej legitímácii nevysloví, neznamená, že sa ňou v konaní nezaoberal (rozsudok Najvyššieho súdu SR z 29. 06. 2010, sp. zn. 2 Cdo 205/2009).

38. Žalovaný považoval za spornú otázku postúpenie pohľadávky. Súd poukazuje na ustálenú judikatúru, na ktorú sčasti odkázal aj žalobca, v zmysle ktorej možno postúpiť každú pohľadávku, ktorá je určitá a existujúca voči konkrétnemu dlžníkovi. K námietke absolútnej neplatnosti zmluvy o postúpení časti pohľadávky z dôvodu jej neurčitosti, ako aj z dôvodu neexistencie postupovaných pohľadávok je treba doplniť, že určitosť obsahu zmluvy sa posudzuje predovšetkým z hľadiska jednoznačného identifikovania a vymedzenia postupovanej pohľadávky. V prejednávanej spore postupca postúpil pohľadávku voči žalovanému, ktorá mala byť vyplatená titulom nároku na poistné plnenie z poistnej udalosti č. XXXXXXXXXXXX na žalobcu, aby priamo žalobca mohol vymáhať neuhradenú pohľadávku od žalovaného. Súd preto nepovažoval za dôvodnú obranu žalovaného spočívajúcu v tom, že žalobca nie je aktívne legitimovaný na podanie žaloby, keďže považoval zmluvu o postúpení neuhradenej časti pohľadávky za platný právny úkon, pretože v tejto zmluve je presne

špecifikovaný predmet zmluvy o postúpení, a to nezaplatenie časti pohľadávky vo výške 200,53 eur, čo predstavuje rozdiel medzi fakturovanou škodou a sumou reálne zaplattenou žalovaným. Predmetný nárok, tak ako vyplýva zo zmluvy vznikol z poistnej udalosti č. XXXXXXXXXXXX, pri ktorej došlo k poškodeniu konkrétneho motorového vozidla špecifikovaného priamo v zmluve o postúpení pohľadávky. Preto nie je pochybnosť o tom, aká zmluva, v akej výške bola postupovaná a z čoho táto pohľadávka vznikla. Podľa § 524 OZ s postúpenou pohľadávkou prechádza aj jej príslušenstvo a všetky práva s ňou spojené. Súd posúdiac predmetnú zmluvu aj s ohľadom na negatívne taxatívne vymedzenie pohľadávok, ktoré nie je možné postúpiť § 525 ods. 1, ods. 2 OZ, dospel k vyššie uvedeným záverom. Súd sa stotožnil s argumentáciou žalobcu, ktorou odkázal na rozhodnutia súdov k postúpeniu pohľadávky, keď citoval, že „požiadavka určitosti zmluvy o postúpení pohľadávok je naplnená tiež v prípade, ak je súhrn postupovaných pohľadávok označený osobou dlžníka a právnym dôvodom vzniku, bez toho aby postupované pohľadávky museli byť v postúpennej zmluve výslovne jednotlivo identifikované (R (ČR) 27/2008). Ak nemá postupiteľ voči dlžníkovi v dobe postúpenia inú pohľadávku alebo iné pohľadávky s predmetom plnenia rovnakého druhu ako u postupovanej pohľadávky (teda iné pohľadávky zameniteľnej s postupovanou pohľadávkou), potom platí, že postupovaná pohľadávka je v zmluve o postúpení pohľadávky dostatočne určito identifikovaná i vtedy, ak ju vymedzuje len údaj o osobe dlžníka a predmetu plnenia (rozhodnutie Najvyššieho súdu ČR, sp.zn. 29 Odo 775/2004)“. Zároveň je potrebné poukázať aj na závery Ústavného súdu Slovenskej republiky vyslovené v rozhodnutí z 01. apríla 2015, sp. zn. I. ÚS 640/2014 týkajúce sa preferencie platnosti výkladu právnych úkonov.

39. Súd zdôrazňuje, že samotné uzavretie zmluvy o postúpení pohľadávky je prejavom vôle postupcu, o čom súd nemá pochybnosť, pričom v zmluve o postúpení pohľadávky strany vyhlásili, že zmluva predstavuje ich skutočnú, slobodnú a vážnu vôľu a na znak súhlasu ich podpisujú, z čoho je jednoznačne zrejmé, že postupca prejavil svoju vôľu pohľadávky postúpiť. Takto špecifikovaný predmet zmluvy o postúpení časti pohľadávky je právny úkon jasný, určitý a z toho dôvodu platný.

40. Podľa § 4 ods. 2 písm. b) zákona o PZP poistený má z poistenia zodpovednosti právo, aby poisťovateľ za neho nahradil poškodenému uplatnené preukázané nároky na náhradu škody vzniknutej poškodením, zničením, odcudzením alebo stratou veci, preto nárok na poistné plnenie vzniká okamihom škody a neviaže sa na vykonanie opravy motorového vozidla. Právna skutočnosť, ktorá podmieňuje vznik nároku, je vznik škodovej udalosti. V zmysle judikatúry (bližšie pozri rozhodnutie Najvyššieho súdu ČR sp. zn. 25 Cdo 347/2000) nie je podstatné, či poškodený vec skutočne opravil alebo nie, pretože výšku škody nie je možné robiť závislú na tom, ako poškodený s vecou naloží, preto nie je ani rozhodujúce, či došlo k úhrade faktúry za vykonanú opravu. Vznik nároku na poistné plnenie nastal samotnou škodovou udalosťou v dôsledku poškodenia motorového vozidla spôsobeného prevádzkou motorového vozidla poisteného žalovaného, pričom nárok na náhradu škody vznikol poškodenému už momentom škodovej udalosti, v dôsledku ktorej má nárok na úhradu účelných nákladov, ktoré mu vznikli v spojení s touto poistnou udalosťou. Žalovaný v prípade poistných udalostí nemôže podmieňovať vyplatenie poistného plnenia predložením dokladu o úhrade nákladov, ktoré poistenému v súvislosti s poistnou udalosťou vznikli. Súd sa preto stotožnil s tvrdením žalobcu o tom, že „z vyššie uvedeného ustanovenia zákona teda nevyplýva, že by právo na náhradu škody alebo na poistné plnenie vzniklo až vtedy, keď poškodený preukáže poisťovateľovi finančné dopady rizika, t.j. doklad o úhrade nákladov vynaložených na uvedenie veci do stavu pred poistnou udalosťou“. Navyše z oznámenia o poistnom plnení je zrejmé, že žalovaný vyplatil krátené poistné plnenie bez skúmania úhrady predmetnej faktúry, z čoho vyplýva, že v rámci šetrenia poistnej udalosti predmetná okolnosť nebola ani pre samotného žalovaného relevantná. Z uvedeného dôvodu ani nebolo krátené poistné plnenie.

41. V tejto súvislosti súd navyše (keďže vznik nároku je potrebné viazať na moment vzniku poistnej udalosti) poukazuje aj na rozhodnutie Krajského súdu v Bratislave zo dňa 17.01.2018, sp. zn. 3 Cob 220/2017 a v odôvodnení ktorom sa uvádza, že „v rámci biznis modelu podnikateľskej činnosti žalobcu prišlo k situácii, kedy žalobca vystavil faktúru za prenájom vozidla pre poškodeného, pričom poškodenému na základe vystavenia tejto faktúry vznikla škoda, ktorá má znášať/nahradit' poisťovňa ako subjekt zodpovednostného vzťahu zodpovednosti za škodu spôsobenú prevádzkou motorového vozidla. Na základe uvedeného prišlo kvázi k forme úhrady postúpením práva na náhradu škody zo strany poškodeného na žalobcu (čo zakladá aj aktívnu legitímáciu žalobcu v konaní)“. Odvolací súd v citovanom rozhodnutí uvádza, že „úhradu nájomného supluje v tomto prípade samotné postúpenie. Je nesporné, že predmetná pohľadávka mohla byť predmetom postúpenia, pretože predmetom postúpenia bol nárok na náhradu škody, ktorý vznikol poškodenému ako následok dopravnej nehody. Náklady poškodený voči

svojmu veriteľovi nezaplatil, vysporiadaním záväzku však došlo k postúpeniu pohľadávky, v dôsledku čoho si žalobca uplatnil dlh od žalovaných.“

42. Odvolací súd v citovanom rozhodnutí posudzoval nárok ako náhradu škody podľa zákona o PZP, s postúpením pohľadávky môže dôjsť aj k vyrovnaní záväzkov medzi poisteným ako postupcom a servisom ako postupníkom, ktorý vykonával opravu vozidla a ktorému vznikla pohľadávka za túto opravu voči poistenému. S ohľadom na právny záver vyslovený v rozhodnutí krajského súdu, ktorý je možné aplikovať aj v predmetnom prípade, je potrebné zdôrazniť, že popri postúpení pohľadávok môže dôjsť zároveň k vysporiadaní záväzkov medzi poisteným ako dlžníkom a žalobcom ako veriteľom, čo nespôsobuje neplatnosť zmluvy o postúpení pohľadávky pre neexistenciu pohľadávky žalobcu voči žalovanému.

43. K náležitostiam predmetnej žaloby a žalovaným namietanej existencie opisu rozhodujúcich skutočností, o ktoré žalobca opiera svoj nárok, súd odkazuje na uznesenie Najvyššieho súdu SR z 10. apríla 2008, sp. zn. 3 Obo 77/2007 <aspi://module='JUD'&link='JUD37410SK'&ucin-k-dni='30.12.9999'>, z ktorého je zrejmé, že judikatúra za „rozhodujúce skutočnosti považuje údaje, ktoré sú nevyhnutné na to, aby bolo jasné, o čom a na akom podklade má súd rozhodnúť. Žalobca musí v žalobe uviesť také skutočnosti, ktorými opíše skutok, na základe ktorého uplatňuje svoj nárok, a to v takom rozsahu, ktorý umožňuje jeho jednoznačnú individualizáciu, teda vymedziť predmet konania po skutkovej stránke. Ak neuvedie žalobca v žalobe všetky potrebné tvrdenia, nejde o vadu žaloby, ak v nej opísal aspoň také rozhodujúce skutočnosti, ktorými bol vymedzený predmet konania po skutkovej stránke.“ V tomto smere súd upozorňuje na príliš formalistický výklad žalovaného týkajúceho sa ustanovenia § 132 CSP, ak predmet žaloby tak, ako bol vymedzený, teda nárokom žalobcu proti žalovanému na zaplatenie istiny vo výške 200,53 eur s príslušenstvom z titulu náhrady škody z povinného zmluvného poistenia škodcu poisteného u žalovaného a spôsobenou škodovou udalosťou vymedzenou č. XXXXXXXXXXXX a základným popisom skutkových okolností, považuje za nedostatočné. Cieľom a zmyslom predmetného ustanovenia nie je, aby strany v podanej žalobe, ale aj v ďalších svojich písomných stanoviskách, či ústnych prednesoch obšírne a detailne vymedzili skutkový a právny stav. Potrebným je vystihnúť podstatu predmetného sporu (týka sa to aj iných právnych a skutkových argumentov, alebo inak povedané kvantita neznamená kvalitu), čo nie je podmienené rozpisom detailných skutkových okolností, ktoré pre posúdenie sporu ani nie sú rozhodujúce, obzvlášť, ak tieto medzi stranami konania nie sú sporné. S ohľadom na uvedené a na posúdenie jednotlivých náležitostí predmetnej žaloby, súd dospel k rovnakému záveru, ako okresný súd, ktorý vydal platobný rozkaz (v opačnom prípade by ani nebolo možné vydať platobný rozkaz), potvrdiac názor žalobcu, že zákonom požadované náležitosti žaloby uvedené v § 132 CSP boli splnené. V tejto súvislosti súd upozorňuje, že žalobca označil dôkazy na preukázanie svojich tvrdení práve v prílohe žaloby (časť tlačiva I) Prílohy), ako napr. faktúru, oznámenie o poistnom plnení, cenníky servisov a etc.

44. Vo vzťahu k primeranosti nákladov na opravu v cene mzdy za prácu vo výške 40 eur na 1 Nh podľa kalkulácie žalobcu č. XXXXXXXXXXXX, súd uvádza, že s ohľadom aj na doložené cenníky, považuje predmetnú výšku ceny za 1 Nh práce za obvyklú v danom regióne. Žalovaný síce namietal, že tieto cenníky pochádzajú z iného časového obdobia, preto ich nemožno považovať za aktuálne, súd sa s uvedeným argumentom nestotožňuje, keďže aj cenník servisu s dátumom skorším a predchádzajúcim obdobiu samotnej opravy, môže byť stále v platnosti a aktuálny. V tomto smere žalovaný neuniesol dôkazné bremeno uvedeného tvrdenia, keď v konaní nedoložil zmenené cenníky dotknutých (ale ani iných) servisov, ktoré by obsahovali nižšie ceny prác v danom regióne v rozhodnom čase. V tejto súvislosti súd upozorňuje, že aj keby došlo k zmene týchto cien, je málo pravdepodobné, že tieto by boli v rozhodnom čase nižšími, keďže preukázanie iba takej skutočnosti by odôvodňovalo stanovenie sumy 16,67 eur za 1 Nh ako ceny obvyklej v danom regióne. Naproti tomu, žalovaný v konaní tvrdiac, že cena 16,67 eur (bez DPH) na 1 Nh je primeranou, túto skutočnosť v konaní vôbec nepreukázal, preto súd nemohol prisvedčiť jeho argumentácii týkajúcej sa zníženia poistného plnenia z vyššie uvedeného dôvodu. Súdom považuje aj za rozpornú samotnú kalkuláciu žalovaného zo dňa 06.07.2017, o ktorú svoje tvrdenia opieral, keďže celkové náklady na opravu boli vyčíslené vo výške 450,31 eur, napriek tomu, že žalovaný v rámci šetrenia poistnej udalosti priznal a uhradil sumu 1.218,24 eur, teda poistné plnenie vyššie ako bolo určené v nákladoch na opravu podľa systému Audatex predloženého žalovaným, ktorým argumentoval primeranosť nákladov.

45. Podľa § 11 ods. 6 zákona o PZP poisťovateľ je povinný bez zbytočného odkladu začať prešetrovanie potrebné na zistenie rozsahu jeho povinnosti poskytnúť poistné plnenie a do troch mesiacov odo dňa oznámenia poškodeného o škodovej udalosti a) skončiť prešetrovanie potrebné na zistenie rozsahu jeho povinnosti poskytnúť poistné plnenie a oznámiť poškodenému výšku poistného plnenia, ak bol rozsah povinnosti poisťovateľa poskytnúť poistné plnenie a nárok na náhradu škody preukázaný, b) poskytnúť poškodenému písomné vysvetlenie dôvodov, pre ktoré odmietol poskytnúť alebo pre ktoré znížil poistné plnenie alebo poskytnúť poškodenému písomné vysvetlenie k tým uplatneným nárokom na náhradu škody, v ktorých nebol v ustanovenej lehote preukázaný rozsah povinnosti poisťovateľa poskytnúť poistné plnenie a výška poistného plnenia; písomné vysvetlenie sa považuje za doručené dňom, keď ho poškodený prevzal, odmietol prevziať, alebo dňom, keď ho pošta vrátila ako nedoručené.

46. Podľa § 11 ods. 7 zákona o PZP poisťovateľ je povinný poskytnúť poistné plnenie do 15 dní po skončení prešetrovania potrebného na zistenie rozsahu povinnosti poisťovateľa poskytnúť poistné plnenie alebo po doručení právoplatného rozhodnutia súdu o výške náhrady škody poisťovateľovi, ak z tohto rozhodnutia nevyplýva iná lehota na poskytnutie poistného plnenia.

47. Podľa § 11 ods. 8 zákona o PZP ak poisťovateľ nesplní povinnosť podľa odseku 6, je povinný zaplatiť poškodenému úroky z omeškania podľa osobitného predpisu.

48. Okrem iného sa žalobca domáhal aj z predmetnej istiny úrokov z omeškania vo výške 5 % p.a. od 27.10.2017, teda v lehote 15 dní odo dňa ukončenia šetrenia. Z oznámenia o poistnom plnení zo dňa 11.10.2017 vyplýva, že žalovaný poukázal sumu 1.218,24 eur na účet žalobcu. Zníženie poistného plnenia žalovaný odôvodnil priznaním v zmysle kalkulácie Audatex s Nh max 16,67 eur bez DPH.

49. Súd vo vzťahu k uplatňovaniu úrokov z omeškania pri zodpovednosti za škodu spôsobenú povinným zmluvným poistením upozorňuje na rozhodnutie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky zo dňa 22.11.2018, sp. zn. 3 Cdo 145/2017, ktorého rešpektujúc závery ako najvyššej súdnej authority, mali vo vzťahu k predmetnej veci podstatný význam. Dovolací súd totiž v predmetnej veci ustálil, že „ustanovenie § 11 zákona o PZP sa týka výlučne nespĺnenia povinnosti poisťovateľa, ktorá mu bola uložená v súvislosti so šetrením poistnej udalosti na základe oznámenia poškodeného. Zákonodarca totiž v § 11 ods. 8 uvedeného zákona jasne a zreteľne formuluje podmienku, v zmysle ktorej je poisťovateľ povinný zaplatiť poškodenému úroky z omeškania podľa osobitného predpisu (OZ). Je tomu tak v prípade, ak si poisťovateľ nesplní povinnosť podľa § 11 ods. 6 uvedeného zákona. Z dikcie tohto ustanovenia (§ 11 ods. 6 písm. a), b) zákona o PZP) je zrejmé, že zákonodarca povinnosti poisťovateľa viaže výlučne vo vzťahu k prešetrovaniu poistnej udalosti. Správnosť záveru poisťovateľa v samotnom vysvetlení, z akého dôvodu odmietol poskytnúť plnenie je pritom irelevantný, nakoľko v zmysle citovaného uznesenia je poisťovateľ povinný „len“ poskytnúť písomné vysvetlenie a toto doručiť poškodenému, čo v prejednávanom prípade žalovaný ako poisťovateľ v lehote troch mesiacov aj splnil. To, že žalovaný neodôvodnil odmietnutie poistného plnenia podľa predstáv žalobcu, nemožno vykladať spôsobom, že by si túto povinnosť nesplnil vôbec a následne prijať záver, že nespĺnením tejto povinnosti sa dostal v zmysle § 11 ods. 8 zákona o PZP do omeškania. Dovolací súd vzhľadom k vyššie uvedenému dospel k záveru, že žalovaný si svoju povinnosť ako poisťovateľ podľa § 11 ods. 6 zákona o PZP splnil, nebol preto povinný uhradiť žalobcovi ako poškodenému úroky z omeškania. Do omeškania by sa dostal s plnením náhrady škody až vtedy, ak by po doručení právoplatného rozhodnutia súdu o výške náhrady škody neuhradil v lehote určenej súdom priznanú náhradu škody žalobcovi podľa § 11 ods. 7 zákona o PZP“.

50. Súd mal v konaní preukázané, že žalovaný si splnil povinnosť ustanovenú § 11 ods. 6 zákona o PZP, keďže poškodený si ulatnil nárok na náhradu škody až dňa 28.07.2017, pričom žalovaný ukončil šetrenie poistnej udalosti 11.10.2017. Z dikcie vyššie citovaného ustanovenia je zrejmé, že žalovaný musí ísť o oznámenie zo strany poškodeného, nie poisteného. Je teda zrejmé, že žalovaný ako poisťovateľ si v lehote troch mesiacov splnil svoju povinnosť poskytnúť písomné vysvetlenie a toto žalobcovi doručiť. V nadväznosti na uvedené, keďže si žalovaný splnil svoju povinnosť ako poisťovateľ podľa § 11 ods. 6 zákona o PZP nebol povinný uhradiť žalobcovi úroky z omeškania. Do omeškania by sa žalovaný dostal s plnením náhrady škody až vtedy, ak by po doručení právoplatného rozhodnutia súdu o výške náhrady škody neuhradil v lehote určenej súdom priznanú náhradu škody podľa § 11 ods. 7 zákona o PZP. Súd sa nestotožnil s námietkami žalobcu, ktorými namietal, že pokiaľ nemožno žalovaného sankcionovať podľa § 11 ods. 8 zákona o PZP, má súd aplikovať ustanovenia § 517 ods. 2 OZ, a teda

priznanie úrokov z omeškania z dôvodu omeškania žalovaného so splnením svojho peňažného záväzku vo vzťahu k žalobcovi riadne a včas. Žalobca sa pri podpore svojho argumentu odvolával na označené a predložené rozhodnutie Krajského súdu v Košiciach zo dňa 22.11.2018, sp. zn. 3 Co 335/2017, ktoré však v odôvodnení nezohľadňoval rozhodnutie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 22. novembra 2018, sp. zn. 3 Cdo/145/2017. Súd mal za to, že právna úprava omeškania upravená v zákone o PZP predstavuje lex specialis k právnej úprave omeškania obsiahnutej v § 517 ods. 2 OZ a viaže sa práve na prípady, kedy si poškodený uplatňuje svoj nárok na náhradu škody spôsobenej prevádzkou motorového vozidla škodcu priamo od jeho poisťovateľa. Zákon teda v danom prípade jednoznačne upravuje, kedy sa poisťovateľ dostane do omeškania, a to v prípade nesplnenia si nepeňažnej povinnosti podľa § 11 ods. 6 zákona o PZP ako aj v prípade nesplnenia si peňažnej povinnosti podľa § 11 ods. 7 zákona o PZP v prípade, ak poisťovateľ odmietol plnenie poškodenému poskytnúť alebo toto plnenie v časti krátil, teda žalovaný by sa dostal do omeškania s plnením náhrady škody až po 15 dňoch od doručenia právoplatného rozhodnutia súdu o výške náhrady škody. Ani v prípade nesplnenia si peňažnej povinnosti riadne a včas teda nevzniká poškodenému, resp. žalobcovi nárok na úroky z omeškania podľa § 517 ods. 2 OZ, ale podľa § 11 ods. 7 zákona o PZP, pričom nie je rozhodujúce, že žalobca uviedol, že si úroky z omeškania uplatňuje podľa § 517 OZ, nakoľko právne posúdenie vzniku nároku na zaplatenie úrokov z omeškania je vecou súdu.

51. S ohľadom na uvedené po preskúmaní námietok žalobcu v tomto smere, je potrebné v plnom rozsahu odkázať na citovaný záver Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, s ktorým sa súd stotožnil. Konštatujúc, že žalobcovi bolo zo strany oznámenie skončenie šetrenia poisťnej udalosti a oznámenie o uznanej výške náhrady škody, ktorú žalovaný aj poukázal s poukazom na uvádzané dôvody, je potrebné prisvedčiť záverom vyplývajúcim z vyššie citovaného rozhodnutia a skonštatovať, že povinnosť zaplatiť úroky z omeškania vzniká až doručením právoplatného rozhodnutia súdu o výške náhrady škody a žalovaný by sa do omeškania mohol dostať až v prípade nesplnenia si povinnosti, ktorá mu bola uložená právoplatným rozhodnutím, zaplatiť žalobcovi súdom priznanú náhradu škody.

52. Vzhľadom na uvedené závery súd žalobu v časti požadovaného úroku z omeškania vo výške 5 % p.a. z istiny 200,53 eur od 27.10.2017 do zaplatenia, zamietol.

53. Lehotu na plnenie (do troch dní od právoplatnosti rozsudku) uvedenú v prvom výroku enunciatu rozsudku súd určil v súlade s ustanovením § 232 ods. 3 veta prvá CSP, podľa ktorého, lehota na plnenie je tri dni a plynie od právoplatnosti rozsudku.

54. Podľa § 255 ods. 1 CSP, súd prizná strane náhradu trov konania podľa pomeru jej úspechu vo veci.

55. Podľa § 255 ods. 2 CSP, ak mala strana vo veci úspech len čiastočný, súd náhradu trov konania pomerne rozdelí, prípadne vysloví, že žiadna zo strán nemá na náhradu trov konania právo.

56. Podľa § 262 ods. 1 CSP o nároku na náhradu trov konania rozhodne aj bez návrhu súd v rozhodnutí, ktorým sa konanie končí.

57. O trovách konania súd rozhodol podľa § 255 ods. 1, ods. 2 v spojení s § 262 ods. 1 CSP tak, že žalobcovi priznal nárok na náhradu trov konania vo výške 81,84 %.

58. Pri určení výšky nároku na náhradu trov konania prihliadal na zamietnutie žaloby v časti /bod 52 odôvodnenia rozsudku/. V tomto smere je potrebné uviesť nasledovné. Súd určil trovy podľa úspechu v konaní, ktorý bol čiastočný. Čiastočný úspech vo veci zakladá nárok na pomerné rozdelenie náhrady trov konania alebo na to, že žiadna zo strán konania nemá právo na náhradu trov konania. Čiastočný úspech sa skúma so zreteľom na uplatnený nárok najmä z aspektu právneho dôvodu žaloby, teda skutkového stavu a právnej normy, ktorá sa mala použiť alebo sa použila pri rozhodovaní vo veci samej. Nárok na čiastočnú náhradu trov konania sa vypočíta tak, že úspech strany konania, ktorej vznikla povinnosť na náhradu trov sa odpočíta od úspechu strany konania, ktorej vzniká právo na náhradu trov a výsledok zakladá pomerný nárok na náhradu trov účelne vynaložených na uplatňovanie alebo bránenie práva.

59. V tomto smere súd poukazuje na závery vyplývajúce z rozsudku Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp.zn. 1 MCdo 1/2004 z 27.04.2004: „V sporovom konaní sa povinnosť nahradiť trovy konania spravuje predovšetkým zásadou úspechu vo veci. Základným meradlom pre nárok na náhradu nákladov

v sporovom konaní je preto miera úspechu vo veci. Ak mal účastník plný úspech vo veci, prizná sa mu celá náhrada nákladov konania. Ak mal len čiastočný úspech, náhrada nákladov bude pomerne rozdelená. Na základe uvedeného platí, že žalobca mal plný úspech, ak výrok rozsudku zodpovedá žalobnému petitu a naopak, žalovaný mal plný úspech, ak žaloba je v plnom rozsahu zamietnutá. Ako žalobný petít označujeme to, čoho sa žalobca domáha v podanej žalobe. Petít určuje o čom má súd vo veci konať a rozhodovať (predmet sporu)“.

60. Súdna prax vyložila, ako treba chápať úspech žalobcu, ak predmetom konania boli viaceré samostatné nároky. Bol vyslovený právny názor, ktorého závery nie je dôvod spochybňovať ani v súčasnosti po zmene civilného kódexu, že úspech žalobcu v spore ohľadne niektorého nároku nemôže založiť právo na náhradu trov konania, ktoré vznikli v súvislosti s ďalším nárokom, ak v tomto žalobca nebol úspešný (pomerované výrokom rozhodnutia a žalobného petitu). V tejto súvislosti je potrebné poznamenať, že žalovaný pohľadávku a jej príslušenstvo nie je možné považovať za samostatné nároky. Podľa názoru súdu prvej inštancie má vyššie uvedený právny názor význam aj v tom smere, že každý neúspech žalobcu ohľadne príslušenstva (nielen ohľadne samostatných nárokov) žalovanej sumy nemôže byť bez ďalšieho prehladaný, napr. paušálne považovaný za neúspech v pomerne nepatrnej časti s poukazom aj na tú skutočnosť, že CSP už nezohľadnenie čo i len nepatrného úspechu, nepozná. Niet žiadny dôvod nezohľadniť na účely pomeru úspechu a neúspechu aj požadované úroky z omeškania a v kontexte uvedeného a procesnej zodpovednosti za zavinené trovy konania, je teda dôvodný záver o len čiastočnom úspechu žalobcu. Súd pri výpočte kapitalizovaného úroku z omeškania vychádzal zo sumy vypočítanej vo výške do dňa rozhodnutia súdu.

61. Súd prvej inštancie nemal dôvod odkloniť sa od uvedeného právneho záveru vyplývajúceho z rozsudku Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp.zn. 1 MCdo 1/2004 a s ohľadom na priznanú istinu a výšku príslušenstva pohľadávky pri rozhodovaní o trovách konania, preto vychádzajúc z uvedených princípov, je potom nutné konštatovať, že pri uplatnení pôvodnej istiny vo výške 200,53 eur spolu s úrokom z omeškania vo výške 5 % ročne z tejto sumy od 27.10.2017 do zaplatenia (vyčíslený úrok z omeškania vo výške 20,02 eur), v súhrne vo výške 220,55 eur, a priznanej istiny vo výške 200,53 eur spolu predstavuje úspech žalobcu 90,92 % a úspech žalovaného 9,08 %. Po odpočítaní úspechu žalovaného, ktorý predstavuje neúspech žalobcu vo výške 9,08 % od úspechu žalobcu vo výške 90,92 %, je nutné v konečnom dôsledku konštatovať, že čiastočný úspech žalobcu vo veci predstavoval 81,84 %, čo predstavuje percentuálne vyjadrenie čistého úspechu žalobcu v konaní.

62. O samotnej výške náhrady trov konania rozhodne súd prvej inštancie tak, ako to predpokladá ust. § 262 ods. 2 CSP.

Poučenie:

Proti rozsudku je prípustné odvolanie v lehote 15 dní od doručenia rozsudku na súde, proti ktorého rozsudku smeruje. Odvolanie bude predložené na rozhodnutie Krajskému súdu v Bratislave. Odvolanie môže podať strana, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané. Odvolanie len proti odôvodneniu rozhodnutia nie je prípustné. V odvolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (odvolacie dôvody) a čoho sa odvolateľ domáha (odvolací návrh). Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže odvolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie odvolania.

Odvolanie možno odôvodniť len dôvodmi uvedenými v § 365 CSP.

Odvolacie dôvody a dôkazy na ich preukázanie možno meniť a dopĺňať len do uplynutia lehoty na podanie odvolania. Prostriedky procesného útoku alebo prostriedky procesnej obrany, ktoré neboli uplatnené v konaní pred súdom prvej inštancie, možno v odvolaní použiť len vtedy, ak

- a) sa týkajú procesných podmienok,
- b) sa týkajú vylúčenia sudcu alebo nesprávneho obsadenia súdu,
- c) má byť nimi preukázané, že v konaní došlo k vadám, ktoré mohli mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci alebo
- d) ich odvolateľ bez svojej viny nemohol uplatniť v konaní pred súdom prvej inštancie.

Exekúciu možno vykonať na návrh toho, kto je oprávnený požadovať splnenie nároku z exekučného titulu preto, že dobrovoľne nesplnil to, čo mu exekučný titul ukladá. Z dôvodov podľa osobitného predpisu môže návrh podať aj Justičná pokladnica (§ 48 ods. 2 zák. č. 233/1995 Z.z.-Exekučný poriadok).